

Държеше сѣнка — и подъ брѣста тамъ
Скриви неволно Вълко и се трѣшна
Подъ сѣнката. Обърна мудро очи
И се назадъ възчудено огледа, —
И тутакси се завъртя полето
Въ очитѣ му — далечний небосклонъ,
Тукъ тамъ прободенъ съ върховетѣ остри
На вити минарета, се изви
И полѣтѣ прѣвърнатъ... Въ мигъ и той
Като че ли на нѣкждѣ полѣтя
Съ тѣхъ заедно... и на-земѣ се люшна.
Ушитѣ му ечаха... Прѣдъ очи му
Безкрай поле се стелеше далечъ
И по-далечъ; и нѣкакъ си познато
Му се стори това безкрай поле, —
Дали не е той другъ пѣтъ тукъ минувалъ?
Единъ слѣдъ други въ далнината тъмна
Се заредиха ниски хълмове,
А понататкъ въ вишни небеса
Отсичаха се синитѣ вършини
На планини високи. Бързо той
Вървеше, нѣкакъ до земята самъ
Като че безъ съ нозѣ да се досѣга.
Тъмнѣха се тукъ тамѣ гори,
И лжкатушно се рѣки вияха
И тънѣха незнайно гдѣ. Далечно
Въвъ билъ растлани ниви златокласи
Шумѣха мжтно, сладко; и отъ нѣгдѣ,
Отъ нѣгдѣ тамъ се чуваше жаловна